

[Dahlggaard.]

nogen, der skal passe på, at en sådan mistilid ikke opstår, ja, så er det vel folketingets selv.

Mellem forslaget om at ophæve den særlige adgang til genudlejningsforhøjelse for private udlejningsejendomme og det tilsvarende forslag om, at der ved genudlejning inden for det almennyttige boligbyggeri ikke mere skal ydes særlige bidrag til boligselskabernes landsbyggefond, er der en ejendommelig forskel. I de første ejendomme opretholdes for fremtiden de genudlejningsforhøjelser, der lovligt er foretaget, kun ved genudlejning, der sker efter forslagens vedtagelse, slipper man for genudlejningsforhøjelser på de 25 pct. ud over den ansatte leje. Den analoge bestemmelse for det almennyttige byggeri ophæver derimod også for de allerede lovligt gennemførte lejeforhøjelser disse forhøjelser.

Når jeg finder denne forskel ejendommelig, er det, fordi man netop i forbindelse med de almennyttige ejendomme har en særlig stor sikkerhed for, at de ved forhøjelserne indkomne midler anvendes til billigførelse af lejen i lejligheder, der virkelig har billigførelse behov. Den i tidens løb indtrufne forøgelse af spændvidden mellem lejen i nye og gamle lejligheder kunne tværtimod tilsige, at man gik videre med den specielle huslejeudligning inden for de sociale selskaber.

Forslagene om at ophæve adgangen til genudlejningsforhøjelser både i det private og i det almennyttige byggeri sætter efter radikal opfattelse ind på det punkt i vor boligpolitik, hvor der er mindst behov for at sætte ind. Forslagene vil medføre en lettelse for nye lejere, der i de fleste tilfælde allerede i forvejen har grund til at anse sig for relativt heldige i boliglotteriet.

Forslaget om at lade staten overtage finansieringen af de midlertidige driftslån til nedsættelse af lejen i større lejligheder i det almennyttige byggeri — altså lejligheder, der i forvejen nyder godt af rentebegunstigelser og efter omstændighederne også af boligsikringsordningen — kan vi ikke tilslutte os. Den samfundsøkonomiske baggrund, herunder hensynet til den offentlige udgiftspolitik, tilsiger ikke, at staten overtager denne finansiering. Det reelle formål er i virkeligheden også at nedsætte genudlejningslejen for et boligklientel, der som

nævnt i forvejen er forholdsvis heldigere stillet end så mange andre.

Da der nu søges om yderligere 50 mill. kr. til disse driftslån, som også skal afholdes af statskassen, ønsker vi i boligudvalget at blive orienteret om, hvordan boligselskaberne har disponeret over de første 75 mill. kr. Det burde der efter vor mening have været redegjort for i forbindelse med de fremsatte lovforslag.

Jeg har bemærket mig, at økonomi- og budgetministeren for nylig i en lidt anden sammenhæng har udtalt noget i retning af, at så længe vi har den midlertidige importafgift, bør vi ikke yderligere provokere vore samhandelspartnere ved at gennemføre lempelser i vor indre økonomiske og sociale politik. Det er en udtalelse, der blev fremsat i forbindelse med betalingen for at have børn i børnehaver, og det var tidligere end i går, hvor der, så vidt jeg forstår, er sket en ændring i regeringens og dermed måske også i budget- og økonomiministerens syn på disse ting. Men i hvert fald synes jeg, det var en forstandig udtalelse. Det er en betragtning, som jeg kunne have ønsket mig at også boligministeren havde lagt sig på sinde, da han udformede de lovforslag, vi behandler i dag.

Ministerens tanker om uden egentlig udvidelse af kvotaen for rentebegunstigelser til 13.000 lejligheder at lade enkeltværelser i rentebegünstiget byggeri udstyre som egentlige små 1 værelses lejligheder vil vi gerne drøfte under udvalgsarbejdet. Det er troligt, at der er et voksende behov for boligmuligheder af den art. Jeg tænker ikke specielt på de uddannelsessøgende, men også på dem. Vi vil som sagt gerne drøfte det, idet vi også vil se, hvordan det forholder sig til de fastsatte kvoter.

Tilbage er forslaget om at ophæve den endnu ikke virksomme rentelåneordning og at gennemføre en fortsættelse i stærkt udbygget form og med lavere basisrente, 5½ pct. i stedet for 6½ pct., af rentesikringsordningen. Forslagets økonomiske konsekvenser er så betydelige, at boligministeren kun i utilstrækkelig grad har redegjort for dem. Det siges dog i bemærkningerne til forslaget, at virkningerne i hvert fald vil strække sig 14 år ud i fremtiden. Det er altså til 1985, tilfældigvis til afslutningen af den periode, perspektivanalysen omfatter. Jeg må sige, at regeringen efter min opfat-